

וכמו חי עומד לעיני הילד היקר איזיקה מרכובסקי, הוא הקצין של המשטרה אזרח מורה, שנסתלק זה עתה, ושוב לא ברור ולא מובן לי מפניהם ומדוע עתה, כאשר עודנו רחוק מאד מזיקנה;

ואני משער שהוא טוב ו"חזק" בתפקידו, כי עוד בילדותו הדלה והעלובה במטולה, במלחמת העולם הראשונה, ידע לשבת בעצמו ולהתקן איכשהו את נעליו הקטנה הקרוועה מכל הצדדים.

הילד החביב, האמון על בית האכר-המוריה-העברית במטולה ועל הדיבור העברי הקנאי. איך נעשה במרוצת השנים ל-

קצין-משטרה מצליה — לסייעו ישראל פתורנים.

אבל עוד אני מכיר יפה את אחיו יהודה ואת אחותו רוחמה אשר בנחלה, ואף את הוריהם שעברו לשם הכרתי עוד שנים רבות — ומתאר אני לי, כי גם איזיקה לא נתרחק הרבה משרשו בהיותו לקצין אזרח מורה, המטיל אימה כביכול — — והנה גם הוא הלאן.

("דבר", יומן ו' כ"א בחשוון תשכ"ח)